

Vesna Parun
Trad. Pau Sanchis

ANTOLOGIA DE POESIA CROATA

LICE U SJENI

Zaboravih mu ime, ali znam da milo bješe pticama,
i da ljubav bješe osmjehom pamte moje oči.

I sada idu ljudi pristaništem; ja ne okrećem lice,
zadubena u šapat zaostalih oluja.

Nije li galeb zaboravio mrtva druga, zašto tužiš?
Hrid je svoju zaboravio galeb, ne zna ni jug ni sjever.

Još nisam zastrla prozor, još nije utišalo more.
Ne kori me, šumo, krošnjama; ne plaši me vodo dubinom!

CARA A L'OMBRA

Vaig oblidar el seu nom, però sé que els ocells l'estimaren
i que els meus ulls recorden aquell amor que era somriure.

I ara la gent va al moll; jo no gire la cara,
cabussada en el mormol de tempestes passades.

¿No va oblidar la gavina la companya morta? ¿Per què pateixes?
La roca va oblidar la gavina, no sap on és el sud ni el nord.

Encara no he tapat la meua finestra, encara no ha callat la mar.
No em renyes, bosc, amb la fronda; no m'espantes, aigua, amb
els abismes!

OTVORENA VRATA

I ptice, kad u jesen napuštaju
svoje močvare, prošapću zbogom
pognutim i nijemim trskama
s kojih iščezava odsjaj ljeta.

I drvo se s drvetom rastaje
u tjeskobi i u nujnosti
naslonovši grane odsutne
jedno na drugo i slušajući rijeku.

A on je otvorio vrata kolibe,
pogledao nebo i otišao,
ostavivši upaljenu svjetiljku
kraj nepomičnih knjiga, i tišinu
zamućenu lelujanjem sjenka.

O noći, pretvori ga u crni kamen
na raskršću ispod oštre planine
s koje se urlik vukova spušta do mora.
Neka pokraj njega napada lišće
sakrivajući svojim šuštanjem
njegovu neveselu usamljenost.
I mjesec neka ga zaobiđe
ne zlateći njegove rubove
svjetlošću kojom smiruje doline.

Pretvori, o noći, njegovo srce u cvijet
na visokim bregovima nehaja,
gdje više ne dopiru moje suze
pomiješane sa slanošću algi.

PORTA OBERTA

Fins i tot els ocells, quan a la tardor deixen
els aiguamolls, mussiten adeu
als canyars corbats i muts
d'on s'esvaeix la claror de l'estiu.

Fins i tot els arbres s'acomiaten dels arbres
en l'angoixa i en la melangia,
i posen les branques absents
una sobre l'altra, mentre escolten el riu.

Però ell va obrir la porta de la cabana,
va mirar el cel i va marxar,
i va deixar encès el llum
vora els llibres immòbils, i el silenci
torbat pel bellugueig de les ombres.

Oh nit, torna'l pedra negra
a la cruïlla sota la muntanya fosca
d'on baixa al mar l'udol dels llops.
Que el tapen també les fulles caigudes
i en dissimulen amb la fressa
la trista solitud.
Que també el defuja la lluna
i no li daure les vores
de la claror que adorm les valls.

Transforma-li, oh nit, el cor en flor
als alts cims de la indiferència,
on ja les meues llàgrimes
no es mesclaran amb les algues salades.

Pretvori ga u hladno ostrvo
surovih i neprijaznih obala
na koje nikada neće sletjeti
ni roda ni srebrni ždral!

Vihori sa sjevera i juga
neka uznemiruju njegove rtove
okružene humkom talasa.
I posvuda uokolo njega
neka se prostre tuga mora
i očaj i vječna zamišljenost.

Ja ću tada zatvoriti vrata
i pogasiti umornu svjetiljku.
A noć će biti veoma blaga
i neće se ničega sjećati

On će biti nestvaran. Daljina
pružit će se između njega i mene
kao dobra prijateljska ruka
koja zaklanja pustoš svijeta.

Transforma'l en una illa freda
de ribes implacables i agrestes
on mai no es posaran
ni la cigonya ni la grua argentada!

Que els huracans del sud i del nord
n'agiten els caps
assetjats pel pèlag embravit.
I que arreu al seu voltant
s'hi estenguen la tristesa del mar
la desesperació i l'eterna dèria.

Aleshores, jo tancaré la porta
i apagaré la claror cansada.
I la nit serà dolcíssima
i no recordarà res.

Serà irreal. La distància
s'eixamplarà entre ell i jo
com una mà amistosa i bona
que el desert del món amaga.